

РЕШЕНИЕ

№ 363

гр. София, 21.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 16 състав,
в публично заседание на 08.12.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Романова

при участието на секретаря Гергана Мартинова , като разгледа дело номер **11710** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.118 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба с вх. № 37884 от 02.12.2020 г., подадена от Н. Е. П., с адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес] чрез адвокат В. Т. Д., с адрес [населено място], [улица], ап. 3, срещу Решение № Ц-1040-21-368 от 05.11.2020 г. на директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт (НОИ) С.-град, с което е оставена без уважение жалбата й срещу разпореждане № РВ-3-21-00783887 от 20.07.2020 г. на ръководител на контрола по разходите, с което, на основание чл. 114, ал.2, т. 2 от КСО е разпоредено Н. Е. П. да възстанови добросъвестно получените парично обезщетение за бременност и раждане, парично обезщетение за отглеждане на малко дете за периода от 02.12.2016 г. до 30.04.2018 г. в размер на 7978,31 лв.

С жалбата се поддържа незаконосъобразност на оспорваното решение на директора на ТП на НОИ, като постановено в противоречие с материалния и процесуалния закон. Конкретно се навеждат твърдения, че разпореждането, респективно Решението на директора на ТП на НОИ са издадени на база предположения, съмнения и допускания, установени и възприети не от решаващия орган, а от извършени документални проверки от органите на НАП и Главна Инспекция по труда. Сочи, че решението е издадено в нарушение и на чл. 35 от АПК, като административният орган е подходил изключително формално, без да вземе предвид фактите, относими за конкретния

случай. Излага аргументи, че всички констатации в обжалвания индивидуален административен акт почиват на извършена проверка на дейността на осигурителя ДИ ЕН ФИНАНС Е., като същите са направени за всички служители на дружеството, без значение на каква длъжност са били назначени, какъв период от време са работили там и др. Твърди, че не е отчетен факта, че Н. Е. П. е работила при този работодател две години. Навежда доводи, че решаващият орган неправилно е тълкувал и приложил чл. 10 от КСО, тъй като тази норма следва да се приложи в съответствие с относимите към правоотношението разпоредби на Кодекса на труда и с предоставената от държавата специална защита на бременните жени и майките. Сочи, че правопораждащия юридически факт за възникване на трудовото правоотношение е сключването на трудов договор между работника и работодателя, съобразно чл. 61 от КТ, който е и основание за осигуряване по чл. 4, ал. 1, т. 1 от КСО. В тази връзка излага, че от момента на валидно възникналото трудово правоотношение със сключване на трудовия договор, работникът може да упражни даденото му от закона субективно право да ползва отпуск за бременност и раждане, или респективно за отглеждане на дете до 2-годишна възраст, както е и в действителност се е случило. Поддържа, че осигурителят е изпълнил всички вменени му задължения в т.ч. и по КТ, като за процесния договор освен подадено уведомление по чл. 62, ал. 4 КТ в ТД на НАП в законно определения срок, са подадени данни по чл. 5, ал.4, т. 1 КСО, които съответстват на данните от разплащателните ведомости, а при подаването на данните в Регистъра на осигурените лица са спазени определените ред и срокове. Освен това при прекратяване на договора трудовата книжка на Н. Е. П. е била надлежно оформена, като единственото, което не е спазил осигурителят ДИ ЕН ФИНАНС Е., е изплащането на дължимите осигурителни вноски, но това негово задължение се събира по реда на ДОПК и не е обвързано със санкция спрямо лицето, за което се декларират и следва да се внесат осигурителни вноски. На следващо място сочи, че изразеното в оспорения административен акт съмнение от административния орган, че работодателят-осигурител не е имал касови апарати, печалби или осигурени офиси, не може да доведе до негативни последици за осигуреното лице, като от значение за наличието на реално положен труд не е необходимо условие да са изплатени възнаграждение и осигурителни вноски. Изразява искане за отмяна на обжалваното Решение на директора на ТП на НОИ. Прави искане за присъждане на разноски, за което представя списък.

В съдебно заседание по делото жалбоподателя, редовно уведомен се представлява от адвокат Д., който изразява искане оспореният акт да бъде отменен по съображенията изложени в жалбата. Претендира разноски.

Ответникът – директорът на ТП на НОИ С.-град, се представлява по делото от упълномощен процесуален представител – юрк. В., която оспорва жалбата. Претендира разноски, съгласно представен списък. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е започнало със Заповед № ЗР-5-21-00405111/24.04.2018 г. на ръководителя на контрола по разходите на ДОО, с която е възложено извършване на проверка по разходите на държавното обществено осигуряване в осигурител ДИ ЕН ФИНАНС Е..

В хода на същата е установено, че от ДИ ЕН ФИНАНС Е. за Н. П. в ТП на НОИ - С. град са представени Удостоверения приложения № 9 към чл. 8, ал. 1 от Наредба за паричните обезщетения и помощи от държавното обществено осигуряване с данни относно правото на парично обезщетение по болнични листове с № E20154269281 (за временна неработоспособност от 02.12.2016 г. до 15.01.2017 г. вкл.), с № E20178133045 (за временна неработоспособност от 11.01.2017 г. до 21.02.2017 г. вкл.), с № E20167648435 (за временна неработоспособност от 22.02.2017 г. до 14.04.2017 г. вкл.) и Удостоверения приложения № 10 към чл. 9. ал. 1 от Наредба за паричните обезщетения и помощи от държавното обществено осигуряване с данни относно правото на парично обезщетение при бременност и раждане, считано от 15.04.2017 г. и с данни относно правото на парично обезщетение за отглеждане на дете до 2 - годишна възраст, считано от 16.01.2018 г. По посочените болнични листове и декларации на Н. Е. П. са изплатени парични обезщетения за 349 работни дни в общ размер на 7 978,31 лв.

С оглед изясняване на всички факти и обстоятелства от органите на ТП на НОИ са извършени проверки по разходите на ДОО на ДИ ЕН ФИНАНС Е., в хода на които са установени следите обстоятелства:

От страна на управителя на ДИ ЕН ФИНАНС Е. е деклариран търговски обект, находящ се в [населено място], кв. К., [улица] (склад за перилни препарати), но от проверяващите е констатирано, че на посочения адрес няма търговски обекти на дружество, не са открити и служители/работници на същото.

За периода 2016 г. - 2018 г. от дружеството са подадени уведомления по чл. 62. ал. 5 от КТ за сключване/прекратяване на 78 бр. трудови договори със 77 лица в компетентната ТД на НАП, както и данни по реда на чл. 5, ал. 4. т. 1 от КСО с вид осигурен "01" - за работещи по трудови правоотношения, с осигурителен доход близък или равен на максималния осигурителен доход. Констатирано е, че са подавани и данни с декларация обр. 1 на една и съща дата за минал период за голям брой лица с вид осигурен "14" - за работещи без трудови правоотношения с осигурителен доход близък или равен на средния осигурителен доход.

Установено е също, че една част от лицата са наемани за кратък период от време в ДИ ЕН ФИНАНС Е., като след прекратяване на правоотношението са ползвали права от фонд ДОО, като са получавали парични обезщетения за безработица. Друга част от лицата непосредствено след подаване на уведомление по чл. 62, ал. 5 от КТ са ползвали права от фонд ДОО като са получавали парични обезщетения за временна неработоспособност, бременност, раждане и отглеждане на малко дете.

Извършена и справка в „Регистър приход“ на Информационната система на НОИ, при която е установено, че за процесния период няма данни за внесени дължими осигурителни вноски по фондовете на ДОО, като задълженията за наетите по трудови правоотношения лица са в размер на 137 599,36 лв.

Конкретно за Н. Е. П. е констатирано, че е подадено уведомление по чл.62. ал. 5 от КТ за сключен трудов договор на 01.11.2016 г. на длъжност „офис мениджър“ с икономическа дейност на ДИ ЕН ФИНАНС Е. търговия на едро с дървен материал, материали за строителство, с основно трудово възнаграждение 910,00 лв., като същият е прекратен считано от 29.11.2018 г.

С цел изясняване на относими факти и обстоятелствата от Дирекция „Инспекция по труда“ /ДИТ/ - С. са поискани информация и извършване на проверки в рамките на предоставената им компетентност по отношение на ДИ ЕН ФИНАНС Е.. Съгласно

отговорите до ТП на НОИ, от компетентните органи е установено, че назначените по трудови правоотношения лица в дружеството са с „нереално високи заплати”, а адресите на търговските обекти на дружеството не се извършва дейност и няма данни да е извършвана такава.

Поискано е съдействие и от ТД на НАП С. - град, която в рамките на своята компетентност е установила, че: липсват данни за регистрирани фискални устройства и наличие на търговски обекти; от дружеството не са подавани годишни данъчни декларации по чл. 92 от ЗКПО и ГФО за периода от 01.01.2016 г. до 31.12.2018 г. вкл. нямат регистрирани фискални устройства. В заключение от органите по приходите е изразено становище, че няма данни за реално осъществявана стопанска дейност и липсва на финансов ресурс за изплащане на трудови възнаграждения.

От страна на органите на ТП на НОИ - С. град на основание чл. 44-46 от АПК и чл. 108, ал. 2 от КСО до Н. Е. П. е изпратено писмо за събиране на сведения и пояснения с цел изясняване на фактичката обстановка, относно упражняваната от нея трудова дейност в ДИ ЕН ФИНАНС Е., свързана с възникването на осигуряването им по смисъла на чл. 10, ал. 1 от КСО и § I, т. 3 от ДР на КСО.

От страна на жалбоподателката е получен отговор по електронна поща, в който същата е заявила, че в ДИ ЕН ФИНАНС Е. е изпълнявала длъжността - организиране дейността на офиса, следене на кореспонденция и организиране дейността на служителите, като за мястото, на полагане на труд е посочила ж.к. Л. - С. център.

Във връзка с това до управителя на Т. С. ЦЕНТЪР е изпратено запитване от страна на органите на ТП на НОИ, в отговор на което същият заявява, че няма сключени договори за наем с дружество ДИ ЕН ФИНАНС Е., както и че не се е помещавало дружество с такава име.

Във връзка с резултатите от извършените проверки на контролните органи при ТП на НОИ - С. град е направено заключение, че при липсата на каквито и да било доказателства за извършвана стопанска/търговска дейност от дружеството, респективно трудова дейност от лицата, за които има подадени данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО не може да се приеме, че те са осигурени лица, тъй като при невъзникнало осигурително правоотношение осигурителни вноски не се дължат.

На основание чл. 108, ал. 1, т. 3 от КСО, на ДИ ЕН ФИНАНС Е. са издадени задължителни предписания № 3.-21-00674028/18.09.2019 г. за заличаване на подадените данни за осигурителен стаж и осигурителен доход в регистъра на осигурените лица за периода от 01.01.2017 г. до 31.12.2018 г. включително, в това число и на Н. Е. П. за периода от 01.01.2017 г. до 29.11.2018 г. и предписания № ЗД-1-21-00716395/30.01.2020 г. за заличаване на подадените данни за осигурителен стаж и осигурителен доход в регистъра на осигурените лица за периода от 01.01.2016 г. до 31.12.2016 г. вкл. и на Н. Е. П. за периода от 01.11.2016 г. до 31.12.2016 г. вкл.

Горепосочените задължителни предписания са влезли в сила и не са изпълнени в срок от ДИ ЕН ФИНАНС Е., поради което на основание чл. 3. ал. 13 от Наредба № Н-8/29.12.20015 г. (в сила до 01.01.2020 г.) и на основание чл. 4. ал. 10 от Наредба № Н-13/17.12.2019 г. (в сила от 01.01.2020 г.) за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, подадени от името на ДИ ЕН ФИНАНС Е. за указаните в предписанията периоди са заличени служебно.

Предвид заличаването на данните за осигурителен стаж и осигурителен доход на Н. Е. П. за периода от 01.11.2016 г. до 29.11.2018 г. вкл., подадени от ДИ ЕН ФИНАНС Е. е

прието, че са налице нови данни по смисъла на чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО, които сочат, че паричното обезщетение за временна неработоспособност на Н. Е. П. по БЛ № E20154269281, БЛ № E20178133045 и БЛ № E20167648435 за периода от 16.12.2016 г. до 29.04.2017 г. вкл., паричното обезщетение при бременност и раждане за периода от 15.04.2017 г. до 15.01.2018 г. вкл. и паричното обезщетение за отглеждане на малко дете до 2 - годишна възраст за периода от 16.01.2018 г. до 30.04.2018 г. вкл. в общ размер на 7 978,31 лв. е неоснователно изплатено, тъй като тя няма качеството на осигурено лице по смисъла на § 1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО чрез ДИ ЕН ФИНАНС Е., и не отговаря на една от кумулативно изискуемите предпоставки по чл. 40, ал. 1, чл. 50, ал. 1 и чл. 53, ал. 1 от КСО за изплащане на парично обезщетение.

Така с разпореждане № РВ-3-21-00783887 от 20.07.2020 г. на ръководител на контрола по разходите, на основание чл. 114, ал.2, т. 2 от КСО е разпоредено Н. Е. П. да възстанови добросъвестно получените парично обезщетение за бременност и раждане, парично обезщетение за отглеждане на малко дете за периода от 02.12.2016 г. до 30.04.2018 г. в размер на 7978,31 лв.

При обжалването му по административен ред процесното разпореждане № РВ-3-21-00783887 от 20.07.2020 г. на ръководителя на контрола по разходите на ДОО в ТП на НОИ - С. град е потвърдено с Решение Ц-1040-21-368 от 05.11.2020 г. на директора ТП на НОИ - С. - град, а жалбата срещу него е отхвърлена.

По делото, като доказателства са приети документите представени с административната преписка, както и такива приобщени в хода на съдебното производство.

По искане на ответника, на основание чл. 192 от ГПК, вр. чл. 144 от АПК от страна на ТД на НАП С. по делото са представени и приети доклад и протоколи, от които е видно, че на дружеството ДИ ЕН ФИНАНС Е. е възложена проверка с цел установяване на факти и обстоятелства по повод спазване на данъчното и осигурителното законодателство за периода от 10.07.2015 г. - 28.02.2019 г. Видно от посочените доказателства е, че е установено, че дружеството е декларирало основна икономическа дейност - търговия на едро с дървен материал, материали за строителството и санитарно оборудване, не е установено притежавано недвижимо и движимо имущество, проверяваното лице не е подавало годишни данъчни декларации по реда на ЗКПО за финансовите 2015 г., 2016 г., 2017 г. и 2018 г. и не е представяло в Търговския регистър към Агенцията по вписванията за публикуване на ГФО за дейността за посочените години, не са установени и регистрирани фискални устройства на дружеството. При проверката е констатирано още, че са отразени разходи в периода от 2016 г. до 12.07.2019 г. в размер на 535,20 лв., представляващи такса за издаване на електронен подпис, а за периода от 01.09.2016 г. до 01.12.2018 г., назначените в дружеството лица по трудови правоотношения са 78 лица. Задълженото лице не е подавало декларации обр.6 за дължимия ДДФЛ за установения период, като не са внасяни и суми за осигурителни вноски. Констатирано е, че дружеството има изискуеми публични задължения в общ размер на 274 055,06 лв. С оглед горните констатации е направен извод, че не е установена реално извършвана дейност, предвид това, че дружеството не е открито за връчване на изготвените по реда на ДОПК документи, не е подало ГДД по чл.92 от ЗКПО за 2015 г., 2016 г., 2017 г. и 2018 г., не са подадени ГФО, няма регистрирани фискални устройства за търговски обекти, както и наличие на финансов ресурс за изплащане на трудови възнаграждения.

По искане на жалбоподателката от страна на ТД на НАП е предоставена справка за

всички подадени уведомления по чл.62, ал.5 от КТ за Н. Е. П. с дружество ДИ ЕН ФИНАНС Е., от която се установява, че ДИ ЕН ФИНАНС Е. /вх.№22388163500544 от 03.11.2016 г. / е подало уведомление по чл.62, ал.5 от КТ за сключен трудов договор с Н. Е. П..

По отношение на представеното по делото копие от трудова книжка на жалбоподателката по искане на ответника по делото е открито производство по чл. 193, ал. 3 от ГПК по оспорване на същата, в частта и на стр. 13 относно съдържанието по отношение посочения период и трудов стаж и относно автентичността на поставения подпис. Във връзка с това в о.с.з на 02.06.2021 г. е представена в оригинал трудова книжка серия Г, № 445906, като по искане на ответника, съдът направи констатация, че на страница 13 от трудовата книжка се съдържа правоъгълен печат на ДИ ЕН ФИНАНС Е.. Името на дружеството е изписано в горната част на печата, прослужено време от 01.11.2016 г. до 29.11.2018 г., словом: две години, нула месеца и 28 дни, ръкописно. Долната част на печата не е попълнена. Изписано е, че данните са взети от разплащателни ведомости. Трудовият стаж не е равен на осигурителния. Съдържа подпис на главен счетоводител. Не е указано името му. Печат на ДИ ЕМ ФИНАНС Е.. Съдът констатира, че представеното по делото копие на стр. 15 от делото е идентично с оригинала на трудовата книжка.

Производство по чл. 193, ал. 3 от ГПК е открито и по отношение на трудов договор, сключен между Н. Е. П. и ДИ ЕМ ФИНАНС Е. от 01.11.2016 г.

Във връзка с това по делото са приети представените от ответника извадка от ТР за ДИ ЕН ФИНАНС Е. - нотариални заверено съгласие и образец от саморъчния подпис на управител Д. Н. Н., договор за продажба на дружествен дял от 10.10.2017 г., декларация по чл.141, ал. 3 от ТЗ и образец от подпис на управителя /спесимен/ на И. К. Д., У. акт на еднолично дружество с ограничена отговорност ДИ ЕН ФИНАНС и Учредител протокол от 18.10.2017 г. - нотариално заверен.

С оглед откритото производство чл. 193, ал. 3 от ГПК е приета и неоспорена от страните съдебно-почеркова експертиза, изготвена на база приобщените по делото документи. Видно от заключението е, че: 1. Подписът, положен отдясно на ръкописния текст: „01.11.2016 г.“ в колона 6 на страница 13 от трудова книжка серия Е, №445906 на името на Н. Е. П. не е положен от Д. Н. Н.; 2. Подписът, положен отдясно на ръкописния текст: „01.01.2018 г.“ в колона 6 на страница 13 от трудова книжка серия Е, №445906 на името на Н. Е. П. не е положен от И. К. Д.; 3. Подписът, положен отдясно на ръкописния текст: „чл.119 от КТ“ в колона 9 на страница 13 от трудова книжка серия Е, №445906 на името на Н. Е. П. не е положен от И. К. Д.; 4. Подписът, положен отдясно на ръкописния текст: „чл.325, ал.1, т.1 от КТ“ в колона 9 на страница 13 от трудова книжка серия Г, №445906 на името на Н. Е. П. не е положен от И. К. Д.; 5. Подписът, положен в областта на отпечатък от щемпел за „Управител“ на страница 13 от трудова книжка серия Г, №445906 на името на Н. Е. П. не е положен от И. К. Д.. По отношение на всички подписи е посочено, че на основание установените признаци на имитация отговор на въпроса кой го е изпълнил не може да се даде. В заключение е посочено, че поради установена абсолютна несъпоставимост между обекта и представените

сравнителни образци от почерк, отговор на въпроса дали подписът, положен в областта на отпечатък от щемпел за „Гл. счетоводител“ на страница 13 от трудова книжка серия Г, №445906 на името на Н. Е. П. е изпълнен от Д. Н. П. или И. К. Д. не може да се даде.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата срещу оспорваното Решение № Ц-1040-21-368 от 05.11.2020 г. на директора на ТП на НОИ С.-град е подадена в срока по чл. 118, ал. 1 от КСО, от лице с право и интерес от обжалване, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби при издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Предмет на съдебен контрол в настоящото производство съгласно чл. 118, ал. 1 от КСО е Решение № Ц-1040-21-368 от 05.11.2020 г. на директора на ТП на НОИ С.-град. Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган. При издаването му е спазена предвидената в закона форма, съобразно изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК.

Разпореждане № РВ-3-21-00783887 от 20.07.2020 г. е обжалвано по административен ред и в резултат на проведено производство по чл. 117, ал. 2, т. 2 от КСО е постановено и оспореното решение. В него са посочени последователно извършените действия, изложени са фактически и правни изводи. В производството по административен контрол за законосъобразност не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, представляващи основание за отмяната му.

По делото не е спорно, че жалбоподателката има предходен осигурителен стаж, както и, че по издадените на Н. Е. П. болнични листове и удостоверения са изплатени парични обезщетения за временна неработоспособност при бременност и раждане и отглеждане на малко дете за периода от 02.12.2016 г. до 30.04.2018 г. вкл. за 349 работни дни в размер общо на 7978,31 лв. В случая спорът се изразява в това дали П. реално е упражнявала трудова дейност, което съгласно чл.10 от КСО и §1. т. 3 от ДР на КСО е основание за възникване на осигуряване, респективно била ли е „осигурено лице“ към момента на настъпване на осигурителните рискове, както и дали е налице визираната в чл.114, ал.2,т.2 КСО хипотеза, а именно - дали след изплащането на обезщетението са представени нови документи или данни, които имат значение за определяне на правото, размера и срока на изплащане на обезщетението.

Според чл. 114, ал. 2, т. 2 КСО добросъвестно получените суми за осигурителни плащания не подлежат на възстановяване от осигурените лица с изключение на случаите, когато след изплащането им са представени нови документи или данни, които имат значение за определяне на правото, размера и срока на изплащане, като възстановяването на сумите е без лихва

до изтичането на срока за доброволно изпълнение.

Съгласно чл.40, ал.1 от КСО осигурените лица за общо заболяване и майчинство имат право на парично обезщетение вместо възнаграждение за времето на отпуск поради временна неработоспособност и при трудоустрояване, ако имат най-малко 6 месеца осигурителен стаж като осигурени за този риск, а съгласно чл.50, ал.1 КСО осигурената за общо заболяване и майчинство майка има право на парично обезщетение при бременност и раждане за срок 410 дни, от които 45 дни преди раждането.

Видно от посочените разпоредби, предпоставка за възникване право на парично обезщетение е качеството „осигурено лице“. Съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО, осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 от КСО и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ. С §1, ал. 1, т. 3 от Допълнителните разпоредби (ДР) на КСО е въведена легалната дефиниция на понятието „осигурено лице“ - физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски. От съдържанието на цитираното определение за „осигурено лице“ следва, че едно от условията, на които трябва да отговаря лицето, за да се счита за осигурено, е да извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 от КСО. Наличието на сключен трудов договор, т.е. възникването на трудово правоотношение не е единственото и необходимо условие за възникване на осигурително правоотношение, което е основание за изплащане на парично обезщетение, изчислено по данните, подадени по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО. Не съществува идентичност на трудовото и осигурителното правоотношение. Съгласно разпоредбата на чл. 10 от КСО, основанието за възникване на осигурително правоотношение е упражняването на трудова дейност, за която се дължат осигурителни вноски, част от които са за сметка на осигуреното лице. В този смисъл е и установената съдебна практика на ВАС.

Доказателствената тежест за установяване на реално положение труд е на самото лице (в този смисъл Решение № 2524 от 18.02.2020 г. на ВАС по адм. д. № 12220/2019 г.).

В настоящия случай от събраните по делото доказателства за осигурителя се установява, че за периода от 2016 г. до 2018 г. не са подавани данни за извършени покупки и доставки на стоки, няма регистрирано фискално устройство, няма данни за офис или търговски обект и не са подавани годишни данъчни декларации по чл. 92 ЗКПО за 2015 г., 2016 г., 2017г., 2018 г. Липсват данни да е подаван и годишен отчет за дейността на дружеството. Проверката, осъществена от контролните органи на ТП на НОИ и на ИА „Главна инспекция по труда“ опровергава твърденията на управителя на дружеството за осъществявана дейност в склад за перилни препарати в кв. К., [улица]. Не се установява и дружеството да е било наемател и на обект, находящ в ж.к. Л. - С. център, в който жалбоподателката твърди, че е полагала труд. Напротив от страна на управителя на Т. С. ЦЕНТЪР изрично е заявено, че няма сключени договори за наем с ДИ ЕН ФИНАНС Е. и в обекта не се е помещавало дружество с такова име.

Следователно, изводът на контролните органи за липса въобще на извършвана търговска дейност от осигурителя е обоснован и подкрепен със съответните доказателства, обективирани в приложените по делото протоколи от извършени проверки от ТП на НОИ, ИА „ГИТ“ и НАП, а установените в рамките на последващия контрол факти и обстоятелства имат характер на нови данни по смисъла на чл. 114, ал. 2, т. 2 КСО, които са относими към правото на обезщетение.

На следващо място, липсват каквито и да било доказателства и за това, че жалбоподателката действително е извършвала трудова дейност при осигурителя. Доказателства в тази насока не са ангажирани от нейна страна, а съвкупният анализ на установените от административния орган факти и обстоятелства еднозначно сочи, че реално не е полаган труд. В подкрепа на този извод е и обстоятелството, че видно от представена от Н. Е. П. обяснителна записка в хода на образуваното административно производство, същата заявява, че е започнала работа в ДИ ЕН ФИНАНС Е. на 01.11.2016 г., след проведено интервю с Д. Н. на позиция „офис мениджър“, като служебните ѝ задължения били да осъществява връзка със специализирани фирми, относно осигуряване на услуги и осъществяване на преговори и е получавала редовно заплатата си от управителя на дружеството. Същевременно видно от представената от жалбоподателката пред органите на Дирекция инспекция по труда декларация от 26.02.2019 г. е посочила, че е постъпила на 01.11.2016 г. във фирмата на длъжност „офис асистент“, като работата ѝ се е състояла в това да се свързва с клиенти и да вкарва наличности и заявки в програмата на компютър. Работела е в продължение на 1 месец като заплатата си е получила от лицето Д. Н. и не познава лицето И. К. Д.. Във връзка с това може да се направи заключение, че обясненията на жалбоподателката дадени в хода на образуваните проверки са противоречиви, доколкото последните не водят до яснота относно длъжността на която е назначена и служебните ѝ задължения. Освен това, както вече се изложи на сочения от жалбоподателката адрес в [жк], С. център, където според нея е изпълнявала трудовите си задължения, не се е помещава ДИ ЕН ФИНАНС Е., видно от приложената кореспонденция с представляващия Т. С. център.

Не може да се приеме за доказано и обстоятелството, че на жалбоподателката действително са били изплащани трудови възнаграждения, доколкото няма данни дружеството да е генерирало някакви приходи или да е разполагало със средства, от които да може да извършва плащания.

На следващо място по отношение на представените по делото трудова книжка и трудов договор от 01.11.2016 г., сключен между Н. Е. П., в качеството и на изпълнител и ДИ ЕН ФИНАНС Е., в качеството му на работодател следва да се посочи, че същите са формално изготвени документи, относими към възникването и прекратяването на едно трудово правоотношение, но в случая от тях не се установява реалното полагане на труд. Освен това същите не са достатъчни, за да се приеме, че действително е развивала трудова дейност.

Съгласно чл. 66, ал. 1 от КТ трудовият договор съдържа данни за страните и определя: 1. мястото на работа; 2. наименованието на длъжността и характера на работата; 3. датата на сключването му и началото на неговото изпълнение;

4. времетраенето на трудовия договор; 5. размера на основния и удължения платен годишен отпуск и на допълнителните платени годишни отпуски; 6. еднакъв срок на предизвестие и за двете страни при прекратяване на трудовия договор; 7. основното и допълнителните трудови възнаграждения с постоянен характер, както и периодичността на тяхното изплащане; 8. продължителността на работния ден или седмица. От своя страна разпоредбата на чл. 66, ал. 3 от КТ пояснява, че за място на работата се смята седалището на предприятието, с което е сключен трудовият договор, доколкото друго не е уговорено или не следва от характера на работата. В § 1 от ДР на КТ, т. 4 е пояснено, че „работно място“ е помещение, цех, стая, нахождение на машина, съоръжение или друго подобно териториално определено място в предприятието, където работникът или служителят по указание на работодателя полага труда си в изпълнение на задълженията по трудовото правоотношение, както и място, определено от предприятие ползвател.

В настоящия случай в трудовия договор не е посочено нито мястото на работа, което е един от реквизитите на трудовия договор, съгласно чл. 66, ал. 1, т. 1 от КТ, нито работното място, на което е полагала труд жалбоподателката. Не са приобщени длъжностна характеристика, която съгласно договора е неразделна част него, доказателства за изплатено трудово възнаграждение за периода на действие на трудовия договор и др. документи, които са неизменна част от едно валидно трудово правоотношение.

Освен това, видно от назначената от съда по искане на ответника съдебно-почеркова експертиза безспорно се доказва, че подписите в трудовата книжка не са нито на Д. Н. Н. - собственик и управител при сключване на трудовия договор с жалбоподателката, нито на И. К. Д. - собственик и управител при прекратяване на трудовото правоотношение с жалбоподателката. В този смисъл съдът приема, че не са налице доказателства, от които да може да се направи извод, че Н. Е. П. е полагала труд в полза на осигурителя ДИ ЕН ФИНАНС Е..

С оглед резултата от извършените проверки на ДИ ЕН ФИНАНС Е. и липсата на доказателства за извършвана стопанска дейност от дружеството, както и трудова дейност от лицата, за които има подадени данни по чл.5, ал.4, т.1 от КСО, в това число и за Н. Е. П., контролните органи обосновано са приели, че това не са били осигурени лица. В хода на съдебното производство жалбоподателката, не ангажира никакви доказателства, свързани с извършвана от нея трудова дейност при осигурител ДИ ЕН ФИНАНС Е.. Същата не успя да обори изводите на контролните органи, че не е осъществявала трудова дейност при въпросния осигурител, съответно, че за него не е възникнало задължение за осигуряване, а от там и че не е осигурено лице по смисъла на чл. 10 КСО и § 1, ал. 1, т. 3 ДР на КСО. Наличието на трудов договор не е достатъчно условие за възникване правото на обезщетение за временна неработоспособност при бременност и раждане и парично обезщетение за отглеждане на малко дете, а е необходимо лицето реално да е осъществявало трудова дейност. Защитими са само трудови и осигурителни права, които реално са възникнали. След като не е извършвана

трудова дейност, не е възникнало осигурителното правоотношение, респ. осигурителните вноски не са дължими, а получените от жалбоподателката парични обезщетения се неоснователно получени и подлежат на възстановяване. Затова настоящият състав намира, че административните актове, предмет на съдебен контрол са издадени при наличие на посочените в закона материални предпоставки и съответства на относимите правни норми.

По отношение на възражението на жалбоподателката, че оспореното решение е постановено при позоваване на проверки, извършени от органи на НАП и ГИТ следва да се посочи, че за нея е съществувала възможността да установи собствените си права в съдебното производство и да представи доказателства, които да опровергават направените в административното производство констатации, което в случая не е направено.

Съобразно изложеното съдът намира, че оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, в рамките на правомощията му, при липса на съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в съответствие с материалните разпоредби и целта на закона, поради което жалбата се явява неоснователна и следва да се отхвърли.

С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане за присъждане на разноски от процесуалния представител на ответника, на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, такива следва да се присъдят. Същите са доказани по делото, доколкото юрисконсултско възнаграждение се дължи на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК вр. чл. 37 от ЗПП вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, а по отношение на назначената по делото съдебно-почеркова експертиза е налице платечно нареждане за внесен от ответника депозит в размер на 200 лв. /л. 192/. Предвид правната и фактическа сложност на делото съдът намира, че жалбоподателят следва да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 лв.

По изложените съображения и на основание чл. 118, ал. 3 КСО във връзка с чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София град, III отделение, 16 - ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. Е. П. срещу Решение № Ц-1040-21-368 от 05.11.2020 г. на директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт С.-град, с което е потвърдено разпореждане № РВ-3-21-00783887 от 20.07.2020 г. на ръководител на контрола по разходите.

ОСЪЖДА Н. Е. П. да заплати на Териториално поделение на НОИ- С. град разноски по делото в общ размер 400 /четиристотин/ лв.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните и връчване на преписи от съдебния акт.

Съдия:

